

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ünneplő Honfitársaim!

58 évvel ezelőtt, ezen a napon a műegyetemi fiatalok felvonulásával megkezdődött XX. Századi történelmünk egyik legfényesebb esemény sorozata, amikor 12 napig jó volt magyarnak lenni.

Egymásba karoló, boldog felvonulók a Bem szobornál, a Nemzeti Dal Sinkovits Imrétől, a lyukas nemzeti lobogó, az aszfaltra zuhanó Sztálin szobor, fegyverropogás a rádiónál és sorolhatnám tovább, de nem teszem. A forradalom az egész országra kiterjedt, itt Bián és Torbágyon sem maradtak tétlenek eleink. A biai országzászlónál tartott gyűlésre azóta is emlékezünk, így tettünk a mai napon is.

Itt ragadom meg az alkalmat, hogy külön köszöntsem azokat a személyeket illetve azok családtagjait, akik a biatorbágyi 1956-os emlékérem tulajdonosai. Nekik, a pesti srácoknak, a forradalom oldalára állt kiskatonáknak köszönhetjük, hogy eljuthattunk 1989-ig, hogy 25 évvel ezelőtt, ezen a napon az 1949-ben ránk erőltetett újabb kommunista diktatúra véget ért és a parlament ablakából, Szűrös Mátyás ideiglenes köztársasági elnök kikiálthatta a köztársaságot.

Nem először fordult elő ez történelmünk során, az 1918-as kísérlet tudjuk, hogy hova vezetett, az első kommunista diktatúrába és nem álltunk messze országunk teljes elvesztésétől sem. 1946-ban a második kísérlet sem volt sikeresebb az előzőnél. 1949. augusztus 20-án ismét kommunista diktatúrába kényszerítettek minket a szovjet megszállók és az őket kiszolgáló hazaáruló szolgálók. Sajnos ez a kísérlet már nem csak négy hónapig tartott, mint az 1919-es, hanem négy évtizedig, a veszteségeink ez esetben sem kisebbek a korábinál. Több száz ezren menekültek el a diktatúra elől, a vas és acél országának határait a csillagos égben próbáltuk keresni, miközben a padlásaikat lesöpörve, vágási tilalmat bevezetve megtiltottuk a parasztoknak, hogy éljenek és másokat ellássanak élelemmel. A legnagyobb kárt azonban a forradalmat követő, a megalkuvást életformává alakító Kádár-rendszer hozta ránk. Nemzedékek nőttek fel úgy, hogy besúgták barátaikat, családtagjaikat, beléptek a pártba egy vezető állás elnyerésért, vagy beléptek a KISZ-be az egyetemi felvételi reményében. A puha diktatúra által okozott kár össze sem mérhető a korábbiakkal, hiszen már nem a tehenet, a disznót, a családi ékszert kellett odaadni a megélhetésért, hanem az önbecsülést, a hitet, a lelket. Ebben az állapotban érkeztünk el 1989-hez, az úgynevezett rendszerváltáshoz, az újabb köztársaság kikiáltásához. 25 év után már kísérletet tehetünk arra, hogy mérlegre tegyük mit veszítettünk, mit nyertünk. A munkásörtség feloszlatása, a szabad választások kiírása, a 47

évig ideiglenesen hazánkban tartózkodó szovjet hadsereg kivonulása után azt remélhettük, hogy végre saját kezünkbe vehetjük sorsunkat. Csurka István azonban már 1990-ben látta a jövőnket, tankok helyett bankok jönnek majd és ellenük már nem fog segíteni a molotov-koktél. A kommunisták által felhalmozott adósságunkat felvállaltuk ahelyett, hogy a követelést a megfelelő helyre, a jogutódokhoz irányítottuk volna. Eladtuk az összes gyárat, bankot, biztosítót, hogy az adósságunkat rendezzük, aminek az eredményeképpen sajnos ma még nagyobb mértékben el vagyunk adósodva, mint 25 évvel ezelőtt.

Jogilag szabadok vagyunk tehát, de idegen érdekek határozzák meg mozgásterünket, jövőnk a hitelezőink, multinacionális cégek kezében van. Ezt az állapotot elégelte meg ország és adott 2/3-os felhatalmazást 2010-ben és 2014-ben is arra, hogy ismét saját kezünkbe vehessük sorsunk irányítását. Sok mindent lehet mondani az elmúlt időszakra, hogy mit lehetett volna jobban, másként végezni, de az, hogy a korábbi évtizedekkel ellentétben jelenleg a nemzeti érdekek képviselője az első a kormányzásban az megkérdőjelezhetetlen.

Hasonló változás történt itt helyben, az önkormányzásban is. A 2000-es évek elejétől fokozatosan kicsúszott a választott vezetők kezéből a település irányítása, ezt elégelték meg 2010-ben a választók nálunk is, 2/3-os felhatalmazást adva az Új korszak vezetésének arra, hogy városunkat újra azok irányítsák, akik erre megbízatást kaptak és elszámolással is tartoznak feléjük. Már nem az egykori jegyző irodája, a TSZ-iroda vagy a Két-Mackó nevű kocsmá, a döntések megszületésének a helye, hanem a képviselő-testület ülésterme. Visszatekintve az elmúlt négy évre, mi is látjuk mit kellett volna másképp csinálni, hogyan hozhattunk volna még jobb döntéseket, az azonban vitathatatlan, hogy a várost nem a háttérből irányítják ismeretlen személyek vagy csoportok, hanem a megválasztott képviselők, akik elszámolással tartoznak megbízóik, a választók felé. Az elszámoltatás október 12-én megtörtént, a Fidesz-KDNP jelöltjei még nagyobb felhatalmazással, mint 2010-ben újra megbízatást kaptak a város vezetésére. Ígérjük, hogy döntéseinket a jövőben is mindig a közjó határozza meg, kérem segítsék a munkánkat javaslataikkal még az előkészítés folyamán.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

1956 egy olyan sarokpontja történelmünknek, mely azóta megkerülhetetlen. Ez fogalmazódott meg alaptörvényünk preambulumban is, mely így hangzik:

„Egyetértünk az első szabad Országgyűlés képviselőivel, akik első határozatukban kimondták, hogy mai szabadságunk az 1956-os forradalmunkból sarjadt ki.”

Ezzel az örök megállapítással emlékezzünk a pesti srácokra, a biai és torbágyi hősökre, akik áldozatukkal megalapozták mai szabadságunkat és cselekedetünket mindig ehhez a mércéhez igazítsuk.

Isten áldd meg a magyart!

Biatorbágy,
2014. október 23.

Tarjáni István
polgármester